

3 Μαρτίου 2014

Οικουμενικός Πατριάρχης:Λόγος Κατηχητήριος επί τη ενάρξει της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής (2014).

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Φωτο:ethnos.gr

Αριθμ. Πρωτ. 138

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,

ΠΑΡ ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΧΩΡΗΣΙΣ

«Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας»·

(Β' Κορ. 6, 2-3)

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί και τέκνα εν Κυρίω,

Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας, μας συνιστά αυτήν την περίοδο να στρέψωμεν το ενδιαφέρον μας προς την αληθινή μετάνοιαν, «το χωνευτήριο της αμαρτίας», κατά τον Ιερόν Χρυσόστομον. Η μετάνοια είναι το πρώτον θέμα του κηρύγματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η πεμπτουσία της χριστιανικής διδασκαλίας. Είναι το καθημερινόν προσκλητήριο της Εκκλησίας προς όλους μας.

Παρά ταύτα, πολλοί των χριστιανών δεν έχομεν βιώσει πραγματικώς την μετάνοιαν. Ενίοτε δε θεωρούμεν αυτήν ως μη αφορώσαν εις έκαστον εξ ημών, διότι δεν ερχόμεθα εις εαυτούς, δεν συνερχόμεθα και δεν συναισθανόμεθα ότι έχομεν υποπέσει εις ποιάν τινα αμαρτίαν. Αλλ ὡς διδάσκει ο ἔμπειρος της πνευματικής ζωῆς Αββάς Ισαάκ ο Σύρος και δογματίζουν εμπειρικῶς οί πλείστοι των Πατέρων της Εκκλησίας μας, «ἡ μετάνοια εἶναι ἀπαραίτητος και εἰς τούς τελείους». Και τούτο διότι μετάνοια δεν εἶναι μόνον ἡ μεταμέλεια δια τας αμαρτίας μας και ἡ συνακόλουθος ἀπόφασις νά μή επαναλάβωμεν αὐτάς ἀλλά και ἡ ἀλλαγὴ των ἀντιλήψεών μας πρὸς τὸ ἀγαθώτερον, ὥστε νά ἐπέρχεται μία διαρκὴς βελτίωσις των ἀντιλήψεών μας περὶ τοῦ Θεοῦ και τοῦ κόσμου, ἀύξησις της ἀγάπης και της ταπεινώσεως, της καθάρσεως και της εἰρήνης.

Υπὲρ αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ἡ μετάνοια εἶναι πορεία ἀτελεύτητος πρὸς τὴν τελειότητα τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὴν ὁποίαν οφείλομεν νά τείνωμεν και νά κινούμεθα συνεχῶς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τελειότης τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπείρος, ἡ πορεία μας πρὸς τὸ καθ' ὁμοίωσιν αὐτῆς εἶναι ἐπίσης ἀπείρος και ἀτελεύτητος. Παντοτε ὑπάρχει ἐπίπεδον τελειότητος ἀνώτερον ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα ἐκάστοτε και δια τούτο πάντοτε πρέπει νά ἐπιζητούμεν τὴν πρόοδόν μας τὴν πνευματικὴν και τὴν μεταμόρφωσίν μας, ὡς προτρέπει και ὁ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἀναβάς και θεασάμενος μυστήρια ἀρρητὰ Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων: «Ἡμεῖς δε πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου Πνεύματος». (Β' Κορ. 3, 18).

Ὅσον καθαίρεται ὁ ἐσωτερικὸς μας κόσμος, ὅσον περισσότερον καθαρίζεται ὁ πνευματικὸς ὀφθαλμὸς μας, τόσο καὶ καθαρώτερον βλέπομεν τὸν ἑαυτὸν μας και τὰ πάντα και αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ, αὐτὴ ἡ βελτίωσις της θεάσεως των πραγμάτων τοῦ κόσμου και της πνευματικῆς καταστάσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας, συνιστᾷ μετάνοιαν, μίαν δηλονότι νεωτέραν και βελτιωμένην κατάστασιν τοῦ πνεύματός μας, ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα μέχρι τούδε. Υπὲρ αὐτὴν τὴν ἐννοίαν, ἡ μετάνοια εἶναι ἡ βασικὴ προϋπόθεσις της πνευματικῆς προόδου και της ἐπιτεύξεως τοῦ καθ' ὁμοίωσιν πρὸς τὸν Θεὸν της υπάρξεώς μας.

Ἡ μετάνοια, βεβαίως, δια νά εἶναι πραγματικὴ, πρέπει νά συνοδεύεται και ἀπὸ ἀναλόγους καρπούς, ἰδίᾳ δὲ ἀπὸ τὴν συγχώρησιν των συνανθρώπων μας και τὴν πρὸς αὐτούς ἀγαθοεργίαν. Ἡ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν συνάνθρωπον κίνησις της καρδίας μας πρὸς τὴν ἀποδοχὴν αὐτοῦ και τὴν κατὰ τὸ ἐφικτὸν κάλυψιν των ἀναγκῶν του, ἀποτελεῖ βασικὸν στοιχεῖον της εἰλικρινοῦς μετανοίας. Ἡ οδός, ἄλλωστε, της μετανοίας εἶναι αμαρτημάτων κατάγνωσις και ἐξομολόγησις αὐτῶν, τὸ μὴ μνησικακεῖν, εὐχή ζέουσα και ἀκριβής, ἐλεημοσύνη, ταπείνωσις, ἀγάπη πρὸς

πάντας, νίκη του καλού επί του κακού, αποφυγή κενοδοξίας και ματαιίας επάρσεως, ματαινομένης αυστοστιγμεί.

Την εντός της ανθρωπίνης ψυχής πάλην της μετανοίας αποκαλύπτει «του τελώνου και του φαρισαίου το διάφορον....» και καλεί ημάς πάντας να «μισήσωμεν του μεν την υπερήφανον φωνήν, του δε να ζηλώσωμεν την ευκατάνυκτον ευχήν», προσευχόμενοι εκτενώς μετά δακρύων «ο Θεός ιλάσθητι ημίν τοις αμαρτωλοίς και ελέησον ημάς».

Η αρχομένη περίοδος της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής προσφέρεται, εν μέσω της εκτεταμένης επί παγκοσμίου επιπέδου οικονομικής κρίσεως, δια την εκδήλωσιν της υλικής και πνευματικής βοηθείας μας προς τον συνάνθρωπον. Ούτως ενεργούντες φιλανθρώπως και εκδηλώνοντες εμπράκτως την μεταστροφήν μας, από την μέχρι τούδε ατομικιστικήν αντιμετώπισιν φαρισαϊκώς της ζωής προς μίαν συλλογικήν και αλτρουϊστικήν τελωνικήν αντιμετώπισιν αυτής, θα έχωμεν πραγματοποιήσει μεγάλην και ωφελιμωτάτην μετάνοιαν και αλλαγήν του τρόπου της ατομοκεντρικής αντιλήψεως και θα έχωμεν βιώσει την μετάνοιαν ως προς μίαν κεφαλαιώδη και εσφαλμένην στάσιν ζωής δια της μεταβάσεως από την αμαρτίαν του εγωκεντρισμού και της κενοδοξίας εις την αρετήν της φιλαλληλίας, «ζηλούντες του τελώνου καλώς την ηλεημένην ταπείνωσιν και γνώμην».

Από του Πατριαρχικού Θρόνου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, του κήρυκος και εμπειρικού διδασκάλου της μετανοίας, εισερχόμενοι εις την σωτηριώδη ταύτην περίοδον της καθάρσεως καρδίας και πνεύματος, ίνα υποδεχθώμεν το Πάθος, τον Σταυρόν, την Ταφήν και την Ανάστασιν του Κυρίου ημών, ουχί συμβόλοις και λόγοις μόνον, αλλά εμπράκτως και βιωματικώς, μετ αὐτοῦ διαχρονικώς προτρεπόμεθα και παρακαλούμεν και ικετεύομεν και ημεῖς ο εν τοις διαδόχοις αυτού ελάχιστος: «της μετανοίας ἐστί, το καινούς γενομένους, εἴτα παλαιωθέντας υπό των αμαρτημάτων, απαλλάξαι της παλαιότητος και καινούς εργάσασθαι...εκεί γαρ το όλον η Χάρις ην».

Ιδού, λοιπόν, αδελφοί και τέκνα, ηνέωκται ενώπιον ημών καιρός ευπρόσδεκτος «του λυπείσθαι» και στάδιον ανανήψεως και ασκήσεως ίνα, «πριν η διαλυθῆναι το θέατρον φροντίσωμεν της ημών σωτηρίας», εν αληθεί και βιωματική καρδιακή μετανοία εφ οἷς «ημάρτομεν, ηνομήσαμεν, ηδικήσαμεν...ουδέ συνετηρήσαμεν, ουδέ εποιήσαμεν, καθώς ενετείλατο» ημίν ο Κύριος, ίνα «φείσῃται ημών ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών» Χριστός ο Θεός, κατά το μέγα Αυτού και ανεξιχνίαστον Έλεος, Ου η σωτήριος Χάρις εἴη μετά πάντων.

Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή ,βιδ´

+ Ο Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος προς Θεόν ευχέτης πάντων υμών